

kuje. Take misli od bolesen so pa ljudje le takrat imeli, dokler so fhe v tamí sdraviteljske umetnosti tavali in fhe niso nature rasnih bolesen posnali.

Befeda „fájovez“ je pa mende enake korenine s prifadam, ktéri is-haja od befede „faditi“ (pflanzen, ansetzen); mislimo tedaj, de fájovez sploh vse prifadne bolesni pomeni. Pred enim letom je z. k. kmetijska drushba od vsih krajev na Krajskim iména rasnih bolesen dobila, ktere po deshéli fhpogajo, is kterih se pa tudi vidi, de nimajo od vovzhizha in fájovza nikjer prave vednosti: bolj se jim mende ni mefhala befeda pri sidanju babilonfkiga turna, kakor se nam v ti rezhi mefha.

Rad bi svedil, zhe imajo tudi na Šhtajerfkim, Korofhkim, Gorifhkim in Tershafhkim té dva, ali pa morebiti kakofhne druge imena, ktére sraviteljski famouki pred drusimi sploh bolj fhpogajo.

To fim hotel mojim bravzam enkrat rasodeti, ter jim pokasati, de fta vovzhizh in fájovez le prasne befede, od kterih nafhi mojstri Škase fami ne vedó, kaj de pomenijo: eden tó trobi, drugi drugo!

Kér fim se danes pre dolgo pri vovzhizhu in fájovzu pomudil, bodem v prihodnimu listu rasloshil, kakó se imajo kmetovavzi pri bolesni v gobzu in na parklih obnafhati, de bo prav.

(Konez sledí.)

Snamnja, is kterih se sposna, de gré kmetijstvo rakovo pot.

Povsod se vidi, kamur se le zhlovek osre, narodnosti dovelj, in vse se narobe véde in dela. Hifhe nimajo fteh, plótovi so rastergani, kofolzi so víflizam (gavgam) podobni. Po vali je toliko blata, de ga shivina vfevkosi do vampa gási in brede, in vderajo se vosne kolefa do pest vanj; po hlevih se vidi govedov le po malim in vezhidel le revnih, vmasanih in lokafih; polje je le po verhu obdelano, in po redkama pognojeno, takó, de se vezh glóte, ko shita pridela. Pazh ref, kjer vrabez gnojí, tam tudi vrabez shanje! Kaj bi rekel pa od revnih konj, kterih doletí vezh tepésa, koker kerme; vfevkosi so muzheni in biti tako dolgo, dokler zlo tudi vezhkrat obleshé? — Med tém se pa bresfkerbni kmet poredama, fkorej vřak vezher v gořivnizo vlezhe, kjer ga shljevi, kvartá in kvantá deřtkrat do beliga dne. — In njegova shena pa, nameřto de bi tri vogle hifhe podperala, in svojo frezho v pridnim delu ifkala, jo ifhe vezhidel v lotrii in drusih prasnih marnjah.

Te snamnja ozhitno kashejo, de taki kmetovavzi nimajo daljezh do berafhke palize!

She nekaj od Ferlanove pinje.

Gospod F. Vidmar, duřhni ofkerbni pri Devizi Marii na Panikvah v Tominfki gosposh-zini so nam to le pifali: „Gosp. Ferlanovo pinjo „fo fi tudi she v nafhih tominfkih gorah nekteri „kmetje omiflili. Kako se je to sgodilo? Hribar-jov Jakob sa Verham bukovfke foféfke, famouk tefarfkgiga rokodelřta, je, ne vém kje, „obras Ferlanove pinje vroke dobil; tresne in „brihtne glave mladenizh prebere s samerklivofřjo

„popif, in se lóti sa domazho hifho eno narediti. „Šrezha in umetnost ga podpirata, in glej dobro „fe mu je svedla. To pinjo viditi, nje rabo spos- „naje, je hitro 5 bukovfkih kmétov eden sa dru- „gim, ki so nafhi nar blifhneji fofédje, per sgo- „rej imenovanimu Jakobu, Ferlanovo pinjo na- „rediti ukasalo. Kakor flifhim, prav dobro jim „flushi. Le posluřhaj ljubi fobravez kmetijskih „noviz! kako mi eden téh pofeřtnikov nove Fer- „lanove pinje na moje vprařhanje: ali kaj velja? „odgovori: „Naj bi tudi — fo bile njegove be- „féde, defet goldinarjev veljala, vender „nobenimu kmétu ni biti bres nje, pofeb- „no pa per gorfhkih kmetijah. Popredje mo- „gel per řtari navadni pinji en junak se pol ure in „pogofřto tudi eno zélo uro dobro véřti in potiti, pa „frezha je fhe bila, zhe je le vmedil. Sdaj pa „v novi Ferlanovi pinji en otrok v defetih mi- „nutah, ino ako ji bolj vetra da, tudi v fheřtih „bres potu frovo maflo is nje dobí“. — Kdor bi „dvomil nad refnizo rezheniga, naj pride k meni „na Panikve, ga bom peljal sa Verh k řeljaku, „Hribarju ali pa k řhkofizhku na Bukovo. „— Le fhkoda, de Hribarjov Jakob zheř- „kiga kolovrata fhe ni videl.“ *) —

Sled Ciriloviga obréda (ritus) na Krajskim.

Kristjanstvo je po raznih potih do Slovanov dospelo. Bulgari in Serbi, ki so po Mezii in Ma- cedonii do Tesalije in Epira se rařirili, so bili ver- jetno prvi, kteri so svetlobo prave vere zagledali. Veruje se, de je bil Cesar Justinian njih rodú. Primorce dalmatinske in hrovařke so kerstili rimski duhovniki v sedmimu véku. Korořce so spreobrnili Talijanski misionarji okoli osmiga, ali devetiga stolétja. Skoraj ravno v tem času so dali se kerstiti Slovani v Panonii in Moravii. Ko je Svatoplukovo kraljestvo nar lepři precvétaló, so panonski poslaniki podali se v Carigrád (Con- stantinopel), prořit kristjanskih ućenikov, tacih, kteri bi slavijanski jezik razumeli. Cesar Mihajl jim da v letu 862 dva brata, modrijana sta bila, Konstantina in Metoda iz Tesalonike, gerřke deřele, ki sta slavijanski jezik gladko govorila. Ne vé se prav, če sta bila rojena Slovana, ali sta se jezik slavijanski naučila od Slovanov, ki so blizo njih stanovali. Ko med Slovane v Panonijo pri- deta, precej začneta prestavljati sveto pismo iz gerřkiga v slavijanski jezik, sveto mařo v slavijan- skimu jeziku sta brala in pela, Slovanam sveti evangeljji oznanovala v domači besedi takó ročno, kakor de bi bila med njimi zrejena. Slovani, ko so bořžo besedo v svojim jeziku oznanovati řlišali, so se jako veselili, de jim se nar sveteji reči v damači besédi oznanujejo, in de se sveta mařa po slavijansko póje. — Ali zavid in nevořljivost, ki

*) Ali bi ne bilo mogozhe, de bi umetni Hribarjov Jakob enkrat v Ljubljano priřhel, zheřki kolovrat ogledati? More- biti sedaj, kér bo pri obertniřki rasřtavi v Ljublja- ni fhe vezh drugih rokodelřkih rezhi viditi? Mi bi pazh prav řheleli, de bi se zheřki, vse hvale vredni kolovrat tudi v Tominfkih gorah fukal! Vredniřtvo.

Ni dolgo, kar smo is Doberlavesi (Eberndorf) posledno pifmo prijeli: „Hvala Novizam, s kterimi se veliko dobriga „tudi v Podjurski Dolini bliso Drave na Korofhkim korenini. „Med drugim je tudi Andrej řtare, kolar na řhkorjan- „zu per Doberlavesi Ferlanovo pinjo po zherteshu naredil. „Naprej tedaj! kakor řerzhno budijo Novize v 23. listu s „poklizam: „Naprej!“ J. Hofbauer.